SFÂNTUL CREŞTIN INDIAN SADHU SUNDAR SINGH

Soarta lui SADHU Sundar Singh părea pecetluită atunci când a fost condamnat la moarte şi îngropat de viu într-un puţ sec şi adânc

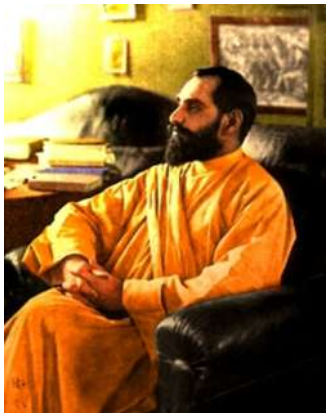

Poze cu Sundar Singh (n. 1889 – 1929/1933)

Toate credinţele au sfinţii, misticii şi vizionarii lor, ale căror experienţe specifice de viaţă şi devenire spirituală au intrat deja în patrimoniul culturilor din care fac parte. Un romano-catolic poate avea o viziune a Fecioarei Maria; un musulman poate intra în legătură cu profetul Mohammed; un poet ateu poate simţi, preţ de o clipă, că este una cu Universul, şi, fiecare dintre ei îşi poate petrece apoi tot restul vieţii, încercând să exprime splendoarea viziunii din acel moment într-un limbaj accesibil şi celor mulţi.

Deseori, relatările unor asemenea experienţe sunt folosite în scopuri de propagandă pentru o credinţă sau alta. Însă faptul că ele au fost trăite şi apoi împărtăşite altor oameni de către indivizi de diferite credinţe, sau chiar şi de către necredincioşi, arată că nu pot fi acceptate drept mărturii doar pentru anumite forme particulare ale Adevărului.

Miraculoasa evadare a lui Petru din închisoarea în care fusese închis şi prins în lanţuri între doi gardieni (Fapte:12) este una dintre relatările considerate greu de acceptat, chiar şi de mulţi dintre creştini. Cu toate acestea, **un creştin din secolul XX, SADHU Sundar Singh, nu numai că a trăit o experienţă asemănătoare cu cea a lui Petru, dar el a declarat că a avut şi o viziune extraordinară, care i-a schimbat într-un mod fundamental viaţa.**

Povestea lui Sundar Singh

Povestea lui Sundar Singh începe în India, la începutul anilor 1890, pe când era un băieţel, fiul unei familii sikh înstărite. Mama sa, o femeie foarte religioasă, l-a dus pe Sundar să viziteze un om sfânt (SADHU), care alesese viaţa de călugăr rătăcitor plecat în căutarea adevărului. Întâlnirea dintre tânăr şi bătrânul mistic a avut un efect profund asupra lui Sundar, făcându-l să ia imediat hotărârea de a-L căuta şi el pe Dumnezeu. Când avea 14 ani, decizia lui a fost întărită de moartea mamei şi a fratelui său mai mare.

Un an mai târziu, probabil ca urmare a presiunilor excesive exercitate de misionarii cultelor aflate la putere în India acelor vremuri, Sundar s-a răzvrătit împotriva religiei aduse din Occident. În acea perioadă el ajunsese să considere creştinismul un adevărat blestem. Vrând să-şi arate public ostilitatea, a aruncat cu pietre în preoţii creştini, iar în satul său de baştina a ars Biblia în public.

© Biblioteca Spirituală

Se ruga la zeii hinduşi şi i-a apărut Isus

Se spune că la trei zile după aceasta, Sundar a primit semnul divin pe care îl căutase cu atâta ardoare. După ce s-a rugat toată noaptea, conform tradiţiei în care fusese crescut, a avut o viziune. În mod surprinzător însă, în aceasta nu i s-a arătat o divinitate din panteonul hindus, ci chiar Isus Christos, care ***i-a vorbit în hindu:*** „***Cât mai ai de gând să mă oropseşti? Am venit să te salvez. Te rogi de atâta timp lui Dumnezeu ca să afli adevărata cale. Iat-o!***"

Căutarea lui Sundar luase sfârşit; nimeni nu a fost mai uluit decât el de faptul că aceasta se încheiase cu o revelaţie venită din partea „*Dumnezeului creştin*".

Întâlnirea cu un asemenea sfânt indian l-a făcut pe tânărul Sundar Singh să înceapă căutarea lui Dumnezeu.

Dacă în cazul celor mai mulţi căutători spirituali, înfocaţi şi perseverenţi, revelaţiile fundamentale legate de Dumnezeu constituie apogeul unei vieţi întregi de nevoinţe închinate acestei căutări, pentru Sundar Singh, revelaţia a fost doar punctul de plecare; odată cu încheierea propriei lui căutări, începea, el însuşi, o lungă călătorie de evanghelizare şi de găsire a oamenilor simpli care aveau nevoie de ghidare spirituală creştină. A fost botezat în cadrul Bisericii Creştine în anul 1905, dar, după ce a absolvit un seminar teologic al Bisericii Anglicane, şi-a dat seama că nu era făcut pentru preoţia convenţională. Noua lui credinţă nu era deloc fragilă, dar nici felul său de a simţi, format de cultura şi tradiţia indiană, nu se potrivea cu formele tradiţionale de manifestare a vieţii de misionar creştin.

Sundar era de părere că nu putea răspândi propria sa viziune despre Christos decât dacă era eliberat de orice legături ierarhice: nu erau pentru el gulerele strâmte şi costumele pe care văzuse că le purtau alţi preoţi creştini proveniţi din indieni convertiţi ca şi el. Nici nu dorea să-şi reprime credinţa (dobândită încă din copilărie) în existenţa unei lumi în care spiritul lui Dumnezeu este prezent în permanenţă pretutindeni, o lume de asemenea „închisă" inimilor celor mai mulţi dintre sătenii printre care trăise şi cărora, mai târziu, le va ţine predici.

Pentru a rezolva aceasta dilemă, a ales o modalitate inedită pentru obişnuinţele creştine ale acelor vremi, aceea de a deveni un sadhu creştin, predicând Evanghelia fără resurse materiale şi trăind din mila oamenilor. În felul acesta a putut avea acces în zone care altfel i-ar fi fost interzise, iar, în postura de sfânt indian, chiar dacă era creştin, riscul de a trezi ostilitatea celor pe care încerca să-i convertească era mai mic.

SADHU Sundar Singh *şi-a ales ca principală misiune,* **predicarea evangheliei în Tibet.** În această ţară ciudată şi misterioasă a avut loc miracolul despre care scriam la începutul articolului. A traversat munţii Himalaya de câteva ori, pe jos, şi, cu toate că nu era deloc uşor să convertească oameni într-o ţară budistă, nu i-a scăzut deloc zelul. În timpul uneia dintre aceste călătorii a fost arestat şi condamnat la moarte pentru vina de a fi predicat creştinismul.

Bunul Dumnezeu ne eliberează

În Fapte 12: 1-17 este relatată o minune care în aparenţa nu are nici o explicaţie raţională. Petru fusese închis în timpul uneia dintre prigoanele anticreştine ale lui Irod. Prins în lanţuri între doi soldaţi, el a fost trezit în puterea nopţii de o lumină apărută în celula în care se afla. În faţa lui s-a ivit un înger care, într-o clipă, i-a desfăcut lanţurile şi l-a condus spre libertate – drugii, zăbrelele şi lacătele nu au mai fost un obstacol.

„Şi a zis îngerul către el: Încinge-te şi încalţă-te cu sandalele.

Şi el a făcut aşa. Şi i-a zis lui: Pune haina pe tine şi vino după mine". Petru "şi-a venit în fire" abia după ce a ajuns în stradă. Până atunci crezuse că visează; dându-şi seama că întâmplarea pe care o trăise era adevărată, a mers la casa unui prieten, a cărui fată, auzindu-i vocea, le-a spus părinţilor că duhul lui Petru se afla în preajma casei. După ce l-au văzut, prietenii lui Petru au rămas uluiţi de povestea evadării lui.

După aproape 2000 de ani, miraculoasa evadare a lui Sundar Singh a provocat acelaşi tip de sentimente de surprindere şi neîncredere.

„Cu toate acestea, exista un lucru care îl susţinea. Atunci când avusese pentru prima oara viziunea lui Christos, ***încercase un puternic sentiment de pace şi bucurie***... Acest sentiment l-a

© Biblioteca Spirituală

însoţit tot timpul cât a fost închis în fântână. ”

O minune l-a salvat de la moarte

Religia budistă interzice uciderea, astfel încât condamnaţii sunt executaţi prin metode care, prin subterfugii pur legislative, ce nu au nici o valoare în faţa justiţiei divine, îl scot pe budist de sub directa responsabilitate a acestui act. Astfel, executarea lui Sundar putea fi realizată pe mai multe căi. Una dintre metodele utilizate în mod curent consta în coaserea victimei într-o piele umedă de bou. Pielea era apoi pusă la uscat şi începea, treptat, să se contracte, astfel că individul aflat în interior se sufoca gradat, până când murea. Sundar însă urma să aibă o soartă şi mai neplăcută. I s-au smuls hainele, a fost bătut, apoi a fost aruncat cu violenţă într-un puţ sec, ce a fost acoperit, după aceea, cu un capac greu din fontă. După spusele lui, pe podeaua fântânii erau oase şi cu carne putrezită de la cei care fuseseră executaţi înaintea lui.

În mod obişnuit, având în vedere situaţia în care se găsea, moartea lui Sundar nu mai era decât o chestiune de timp, urmând să aibă loc fie prin sufocare, datorită oribilelor miasme din fântână, fie prin înfometare. Însă el avea un sprijin. Atunci când îi apăruse pentru prima oară viziunea lui Christos, trăise un puternic sentiment de pace şi bucurie. Această senzaţie, spunea el, l-a însoţit întotdeauna, chiar şi în clipele de teamă şi de persecuţie. Efectul produs de această revelaţie – care, după cum el însuşi menţionează, era obiectivă şi total diferită de celelalte experienţe mistice pe care le va avea mai târziu – era permanent, iar acest simţământ de pace şi bucurie l-a însoţit şi pe toată durata încarcerării sale în fântână.

Sundar a petrecut timpul rugându-se, până când, ***în a treia noapte,*** a auzit o cheie răsucindu-se în lacătul de deasupra sa, precum şi scârţâitul capacului care era dat la o parte. Apoi, conform declaraţiilor sale, o voce i-a spus să se prindă de frânghia care îi fusese deja aruncată. Mâinile îi erau rănite din cauza bătăii pe care o primise, însă, din fericire, frânghia avea un laţ, în care şi-a pus piciorul. A fost tras afară din puţ şi eliberat. Din spusele lui reiese că, după aceea, a auzit cum capacul era pus la loc şi încuiat. Odată ajuns la aer proaspăt, durerea pe care o simţea în braţe a dispărut pur şi simplu. Se spune că s-a odihnit până dimineaţa, după care s-a dus într-un caravanserai, un han din apropiere unde îşi refăceau forţele grupurile de călători. A stat acolo câtva vreme, iar apoi şi-a reluat predicile cu şi mai multă fervoare.

Apariţia unui om despre care se credea că este mort şi bine îngropat, a făcut furori. A fost arestat şi adus în faţa celui mai mare Lama; i s-a ordonat să descrie felul în care a avut loc evadarea. Explicaţia lui Sundar asupra celor întâmplate nu a făcut decât să-l înfurie pe Lama, care în primul moment a fost de părere că cineva trebuie să fi furat cheia. Se spune însă că, atunci când şi-a dat seama că aceasta se găsea doar în legătura sa de chei, pe care nu o înstrăina niciodată, s-a îngrozit. Vizibil copleşit de posibilitatea ca evadarea să fi fost cu adevărat produsul unei intervenţii divine, Lama a revenit asupra sentinţei pronunţate anterior şi i-a poruncit lui Sundar să plece imediat, cât mai departe de oraş. Acesta este miracolul din Tibet, când, după toate datele pe care le avem la dispoziţie, se pare că Sundar a fost smuls din ghearele unei morţi lente.

Încă din timpul vieţii era venerat ca sfânt

Cei care sunt excesiv de sceptici se pot întreba dacă mâna care l-a salvat a fost de origine divină sau a fost una omenească? Aparent, relatarea lui Sundar are şi câteva puncte slabe. Cum se face, de pildă, că după ce a fost eliberat, **el a reuşit să parcurgă drumul până la caravanserai fără ca nimeni să nu observe faptul că era complet dezbrăcat?** În realitatea tibetană a acelor vremi, apariţia unui om gol pe străzile unui oraş nu era un lucru la fel de neobişnuit şi de scandalos cum ar fi fost dacă ar fi avut loc într-o ţară ca Anglia. Tradiţiile religioase orientale (budism, hinduism, shivaism, taoism, shintoism etc.) relatează despre nenumăraţi asceţi şi oameni sfinţi care trăiau şi propovăduiau umblând complet goi. Chiar şi în zilele noastre, la marile sărbători de Kumbha Mela, ce se ţin o dată la doisprezece ani la confluenţa Gangelui cu Yamuna, mii de asceţi defilează goi, cu toată naturaleţea, în faţa

© Biblioteca Spirituală

milioanelor de oameni prezenţi acolo pentru a-i ovaţiona şi încuraja.

Şi totuşi, cum a fost eliberat? Teoretic, există şi ipoteza că cineva ar fi putut fura cheia pentru a-l elibera pe Sundar, reuşind după aceea să o pună la loc, în legătura de chei a lui Lama – sau că ar fi existat o dublură de care Lama nu avea cunoştinţă. Apoi, se poate afirma că orice om obişnuit, închis timp de trei zile în condiţiile pe care a fost nevoit să le îndure Sundar, ar fi avut poate, după ce ar fi fost dezgropat, o anumită stare de confuzie şi de dezorientare, care poate reprezenta o explicaţie pentru faptul că acesta nu a sesizat prezenţa nici unei fiinţe omeneşti atunci când şi-a recăpătat libertatea, dar aceasta ar însemna să facem abstracţie de următoarele aspect pline de bun simţ:

- un Lama era un om instruit
- conducătorii oraşelor erau numiţi dintre oamenii destoinici şi nu tocmai „slabi de înger"
- tot teoretic, Lama ar fi putut să procedeze la reluarea sentinţei sau să ordone o altă variantă, aşa cum istoria a consemnat că a fost în cazul a nenumăraţi martiri
- SADHU Sundar Singh nu era un om „obişnuit", ci beneficia de toate calităţile pe care ţi le conferă, în primul rând, o revelaţie divină, în al doilea rând, o practică spirituală constantă şi, în al treilea rând, dăruirea misionară.

O altă nedumerire (date fiind condiţiile în care a fost închis în puţ Sundar) este aceea privitoare la posibilitatea lui de a-şi da seama că stătuse acolo timp de trei zile – dar, pe lângă varianta banală că puţul nu avea de ce să fie închis cu un dispozitiv special care să nu lase să intre deloc lumina, mai există şi varianta simplă ca el să fi aflat acest lucru ulterior.

De asemenea, un sceptic ar putea să sublinieze şi faptul că întreaga poveste se bazează pe mărturia, nesusţinută, a unui singur om, care, pe lângă faptul că, aşa cum au consemnat cei care au venit în contact cu el, era subiectul constant al unui adevărat vârtej de viziuni mistice, afirma că mai trăise multe alte minuni. **A declarat că a intrat în contact cu membrii unei frăţii oculte creştine din India, deţinătoare a multor secrete iniţiatice** (cărora le-a cerut imperios să facă publică existenţa lor) şi că ar fi întâlnit, în Himalaya, un mare înţelept (Maharishi) ermit, foarte înaintat în vârstă, din Kailash, care locuia într-o peşteră aflată la 4000 de metri, **şi acesta i-ar fi împărtăşit o serie de viziuni apocaliptice.** *Oricum, conţinutul acestor viziuni nu a fost niciodată înregistrat oficial „la sursă" şi nici frăţia secretă creştină nu a rupt tăcerea.* Scepticii ar putea astfel să argumenteze că, în pofida interesului său pentru adevărul creştin, sadhu era un tip puţin cam romantic, înclinat să-şi lase imaginaţia să zboare.

Bineînţeles, pe sceptici îi vom lăsa să creadă ce vor ei. Chiar şi în cazul cel mai defavorabil, că acela nu a fost un miracol, întâmplarea nu poate umbri faptul că Sundar a fost un om cu adevărat bun, pe care mulţi dintre cei care l-au cunoscut îl venerau, încă din timpul vieţii sale, ca pe un sfânt.

A dispărut fără urmă, undeva in Himalaya

În realitate, analiza atentă a scrierilor şi relatărilor sale, aşa cum au fost ele consemnate de către o serie de apropiaţi, arată faptul că însuşi Sundar se străduia, de fiecare dată, să minimalizeze experienţele sale psihice şi mistice, laolaltă cu darul de vindecător. Era de părere că reputaţia de făcător de minuni întreţinea setea de senzaţional a mulţimii, riscând astfel ca oamenii să acorde persoanei lui mai multă atenţie decât lui Christos. **În opinia lui, cele întâmplate în Tibet reprezentau lucrarea forţelor divine.** Cu toate acestea, probabil că era ultima persoană care să fi dorit să facă parada cu acest aşa-zis miracol. Glorificarea propriei persoane sau dorinţa de a se considera egalul Dumnezeului pe care îl slujea erau pentru el lucruri mai mult decât străine.

Începând din 1920, Sadhu Sundar Singh devenise un nume oarecum familiar lumii mondene cu înclinaţii mistice şi religioase, atât din Orient, cât şi din Occident. A făcut multe călătorii, finanţate de către prieteni, în Ceylon, Birmania, Malaezia, China, Japonia, America, Australia şi Europa. A ţinut predici peste tot pe unde a fost şi a cunoscut multe personalităţi proeminente din cadrul bisericii creştine, în rândul cărora şi-a câştigat o mare reputaţie.

De asemenea, în timpul acestor călătorii el a făcut o adâncă impresie miilor de oameni

© Biblioteca Spirituală

obişnuiţi, de cele mai diferite rase. Au fost însă şi unii, puţini la număr, care l-au privit cu suspiciune şi care i-au creat o imagine de individ ce speculează încrederea de care se bucură, spunând minciuni pentru a susţine o cauză în care crede.

A continuat să străbată Tibetul, pentru a propovădui credinţa **creştină până în anul 1929, când se consideră că Sundar Singh** a ***dispărut fără urmă***, undeva in Himalaya.

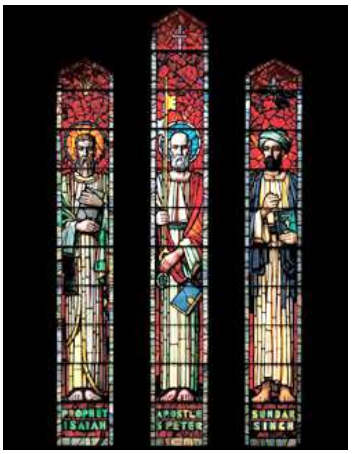

© Biblioteca Spirituală